

Tisková zpráva k výstavě: **Květa Monhartová – Obrazy**
Místo konání/ Galerie umění Karlovy Vary, Goethova stezka 6
Vernisáž/ 11. 9. 2025 v 17 hodin
Termín konání/ 12. 9. – 2. 11. 2025
Kurátor doc. MgA. Martin Otava, Ph.D.

Figura a portrét dominují v tvorbě Květy Monhartové od konce 50. let 20. století. Nejprve v přísně realistické podobě, postupně se začíná její styl uvolňovat a v šedesátých letech kromě portrétů vznikají i první figurální kompozice.

Tvorba autorky se v normalizačním období 70. a 80. let (jako mnoha jiných) ocitla na okraji oficiálního uměleckého dění. Vystavovala jen sporadicky, např. s přítelkyní sochařkou Miroslavou Novou v kulturním domě Luna v Plzni v roce 1976. O pět let později se jí ještě podařila uspořádat samostatnou výstavu v legendárním Ústavu makromolekulární chemie ČSAV v Praze (1981). Naplno se mohla realizovat ale až po roce 1989, kdy se stala členkou skupiny P 89, založené známou trojicí plzeňských malířů Karel Frauknecht, Miroslav Tázler a Jiří Patera. V současné době je prezidentkou této skupiny a členkou Unie výtvarných umělců Plzeň. V letech 2007 až 2009 byla její předsedkyní. Stala se kmenovou autorkou Galerie města Plzně, intenzivně vystavovala v Česku i v zahraničí, její díla začala být zařazována do veřejných sbírek.

Veřejnost zná v novém tisíciletí Květu Monhartovou díky četným autorským i kolektivním výstavám jako portrétistku, kreslířku a malířku, rovněž jako básnířku. Svými prvními publikovanými básněmi zaujala čtenáře i odbornou kritiku. Její malířský i literární projev se vyznačuje odvážnou zkratkou a nadsázkou. Témata a leitmotivy pro svá díla nachází v bezprostředním okolí, zajímají ji fatální příběhy lidských životů, zkoumá chování jedince v mezních situacích, ale rovněž dokáže s kritickým a někdy i ironizujícím nadhledem reflektovat všední události. Snaží se odhalit nitro, charakter a duševní hnutí svých modelů. Proto její portréty i figurální obrazy byly a jsou psychologickými sondami a úvahami o lidském bytí. Podávají výpověď o odvěkém údělu člověka a jeho vazbách k nejbližším lidem ve svém okolí a zároveň jsou v globálním měřítku i obrazem všelidské komedie.

Theatrum mundi můžeme v obrazech Květy Monhartové vnímat téměř doslova. Inspirace divadlem ve všech jeho podobách je patrná zejména v jejích posledních cyklech, jejichž základem se stal čtverec otáčený v polyptychu do výsledné rovněž čtvercové podoby. Větším souborem těchto prací se autorka poprvé představila na své jubilejní výstavě v Muzeu Kampa a v Galerii Jiřího Trnky v Plzni v roce 2018 a od té doby ho neustále rozšiřuje a ukázky z něj pravidelně zařazuje na skupinové výstavy (například skupiny P 89). Pozadí konkrétních polyptychů bychom mohli dohledat v inscenacích Divadla J. K. Tyla v Plzni, například v baletu Spartakus nebo Romeo a Julie, ve Fibichově opeře Nevěsta Messinská, činoherním dramatu Mefisto či krvavé tragédii Caligula. Už jeho prezentace na výstavě Neurčitost příběhu v Muzeu Kampa v Praze ukázalo, že její dílo představuje jeden z vrcholů současné malířské produkce nejen plzeňského regionu, ale i osobitý přínos v kontextu celé české figurální malby.

Václav Malina

Tisková zpráva k výstavě: **Mirolava Nová – Kameny**

Místo konání/ Galerie umění Karlovy Vary, Goethova stezka 6

Vernisáž/ 11. 9. 2025 v 17 hodin

Termín konání/ 12. 9. – 2. 11. 2025

Kurátorka Božena Vachudová (vachudova@galeriekvary.cz)

Plzeňská sochařka Mirolava Nová v tomto roce oslavila devadesáté narozeniny. Jubilejní výstava v karlovarské galerii představuje vrcholnou část její tvorby – sochařské realizace v mramorech, které od 80. let 20. století nazývá Kameny.

Autorka je trojjedinou bytostí, kromě vystavovaných mramorových solitérů, se zabývá také medailérstvím, je uznávanou členkou Asociace umělců medailérů a jejich mezinárodního společenství FIDEM. Školením je výtvarná pedagožka, do vysokého věku se věnovala výtvarnému vzdělávání dětí a mládeže.

V uznávaném řečišti současného českého sochařství se tvorba Mirolavy Nové vyděluje ojedinělým přístupem k mramorům pocházejícím z českých nalezišť ze Slivence, Suchomast, Mořiny a Nehodiva. Autorka ke každému bloku mramoru přistupuje s velkou pokorou a v náročné kamenické práci s ním vede opravdový dialog. Nikdy mu nevnučuje obsahovou ideu. Její „kameny“ nejsou zobrazivé, nezpodobňují předměty či figury, nejsou vtělením stavů mysli, ani emocí. Sochařka objevila totiž pravomocné estetické síly v samotné jejich odvěké geologické existenci. Ty se snaží vyjavit a výtvarným viděním umocnit. Její sochařský postup je proto velmi organický, nenásilný a souznějící se stavbou a strukturou kamene. A abstrahovaný; formy mramoru nabývají tu oblou, tu vyhraněnou podobu, klenou se, jindy odebíráním pískovcové hmoty vznikají prohlubně, tyčí se do výšky či tíhnou k horizontální existenci. Prozkoumávání charakteru mramorů ji vedlo k tomu, že začala kamenné objekty seskupovat do jedinečných kompozic. Dotýkají se v jednom místě. Jeden nese druhý. Další je zavěšený. V tomto procesu si sochařka kladla řadu otázek – jak vybalancovat jejich stabilitu, když mají svoji mocnost a tíhu, jak je seskupit, aby ze všech pohledových stran působily celistvě, jak najít vhodný kmen ovocného stromu, do kterého hodlala umístit svůj kámen. Mnohdy ji ke vzájemnému setkání kamenů vybídla i jejich podivuhodná barevnost, kterou s citlivostí sobě vlastní také chápe jako další rudiment své tvorby. A pak jsou tu ještě příměsi, které vytvářejí na povrchu mramoru specifické kresby, které v procesu tvorby autorka vyjevuje a výtvarně zušlechťuje.

Vlastní sochařskou cestu musela Mirolava Nová dlouho obhajovat, uznání se jí dostalo řadou výstav až po roce 1989, mimo jiné v Galerii města Plzně, v Galerii Klatovy / Klenová, v Museu Kampa v Praze.

Božena Vachudová